

De ouderwerkgroep van Roppov: mijn ervaringen als deelnemende hulpverlener.

(Getuigenis van een hulpverlener tijdens de Roppovdag 27 mei 2005)

“Het is niet evident om als ouder in de hulpverlening te zitten.” Ik denk dat de meeste hulpverleners vandaag de dag dit wel weten. Voor mij heeft deze zin echter meer dan ooit een nieuwe dimensie gekregen en dit dankzij de ouderwerkgroep.

Ik heb immers de kans gekregen om te mogen meewerken aan deze ouderwerkgroep en heb mee de verhalen áchter de verhalen kunnen horen.

In de vergaderingen zijn alle ouders immers met hun verhaal naar buiten gekomen, hoe moeilijk en zwaar dit soms ook was.

We hebben niet alleen naar de feiten geluisterd, maar ook naar de pijn die er onder zat. We kregen het volle pond te horen, over de ouderlijke pijnen en over de hulpverleners die hier soms argeloos mee omsprongen.

Deze verhalen krijg je niet altijd te horen binnen de samenwerking, terwijl het soms zo essentieel kan zijn om verder te kunnen.

Hulpverleners hebben (vaak zonder het te weten) de neiging om hier aan voorbij te gaan, om ouders té miskennen of te veroordelen nog voor ze het ganse verhaal kennen. Ouders zijn immers heel gevoelig als het gaat over wat anderen over hen denken als ouder, als opvoeder.

Ik had vroeger vaak zelf ook de neiging om al te snel in te vullen wat er leefde bij de ouders. Ik had immers ervaring opgebouwd in de bijzondere jeugdzorg en nam dan ook aan dat ik vanuit mijn ‘deskundigheid’ goed kon aanvoelen wat er leefde bij een bepaalde ouder in een bepaalde situatie. Een valkuil die mij gelukkig snel pijnlijk duidelijk werd.

Ik kan ondertussen beter zien dat er meer kleuren in de regenboog zijn dan degene die wij met het oog zien.

Wat ik er verder persoonlijk uit geleerd heb, is dat ik de positie van hulpverlener vaak té snel verdedigde gaande van ‘ja, maar bij ons gebeurt dat niet’ of “Zou het niet kunnen dat hij/zij dit bedoelde?”

Na drie jaar komt die neiging nog steeds af en toe aan de oppervlakte, maar ik slaag er, al dan niet met de hulp van Raf en Ingrid, beter in om deze te bedwingen. Ik weet immers ondertussen dat als ik dit niet kan loslaten, ik ook niet echt kan luisteren naar de ouders. Een leerproces dat nog een tijdje zal nazinderen.

Anderzijds heb ik geregeld ook wat plaatsvervangende schaamte gekend. De verhalen die ouders soms brachten over de samenwerking met de hulpverleners, roepen anno 2005 heel wat vragen op.

Gelukkig kregen we geregeld ook de positieve ervaringen te horen en konden de ouders ook duidelijk maken wat goede hulpverleners dan wel doen of niet doen. Wat ik zelf ook belangrijk vind, is dat de werkgroep telkens kiest voor een opbouwende vorm van werken. Het is niet de bedoeling om de hulpverleners af te schieten, maar wel om de hulpverleners achtergronden mee te geven die aangegeven worden door de ouders zelf.

Over het feit dat er nog steeds niet een enorme massa aan ouders toestroomt naar de ouderwerkgroep, heb ik mij eerlijk gezegd ook lange tijd vragen gesteld. Ondertussen weet ik dat kwaliteit boven kwantiteit staat. Elke ouder werpt op zijn manier een nieuw daglicht over hoe de samenwerking met de hulpverleners verloopt. Elke verhaal is anders, maar zegt soms ook veel over anderen die geholpen worden.

Ik denk dat jullie ondertussen al begrepen hebben dat ik de ouderwerkgroep heel zinvol en waardevol vind. Ik hoop dat ik dit heb kunnen overbrengen op jullie als collega-hulpverleners of directies. Wij zijn immers van jullie afhankelijk. Het zijn jullie die de ouders in de eerste plaats moeten motiveren om deel te nemen aan de ouderwerkgroepen zoals deze van Roppov. De hulpverlening kan er veel van leren.